

Bilag til ovenstående bemærkninger om kommunens andel af sociale udgifter før og efter ikrafttrædelsen af bilstandsloven.

I tabellerne 1-3*) søges belyst væsentlige forskelle på de enkelte kommuners behov for social aktivitet, forskelle, der skyldes, at visse kommuner i betydelig grad er „opsamlingssteder for sociale tilfælde“.

Tabellerne 1 og 2 stammer fra Kommunalhåndbogen 1972-73 og fra Danske Kommuner 1973, nr. 7. Tabel 3 bygger på materiale indsamlet i Århus amt, og tabellerne har kun tal vedrørende Århus amts primærkommuner; men der vil være tilsvarende forskelle i det øvrige land.

Efter tabel 1 over de budgetterede sociale nettoudgifter (kommunernes konti 12-13 og 14) sammenholdt med befolkningstallet pr. 1. april 1973 svinger den sociale nettoudgift pr. indbygger fra 162 kr. (Hammel) til 334 kr. (Randers), medens amts gennemsnittet er 285 kr. 7 kommuner ligger under 200 kr., og de 3 største ligger over 300 kr.

Skulle Randers kunne nøjes med gennemsnitsudgiften 285 kr. pr. indbygger, ville denne kommune have haft en mindreudgift på 3.375.000 kr., medens Hammel med en gennemsnitsudgift som amtets — 285 kr. — ville have fået en merudgift på 1.121.000 kr.

Med reduktionen af statsrefusionen fra 75 (70) til 50 pct. vil forskellen blive endnu større — på trods af supplerende bloktilskud.

Tabel 2 viser konstaterede tal for personer, der var understøttet i 1971-72. Ser man på de indrammede tal over personer, der fik almindelig hjælp efter *forsorgsloven*, finder man en variation fra 7 af 1.000 personer (Hørning) til 48 (Randers). I 21 kommuner er tallet under 20, i 2 kommuner er det mellem 30 og 40, og i 2 kommuner over 40, medens amts gennemsnittet er 35.

Tabel 3 frembyder endnu større forskelle, idet antallet af børn og unge under *børne- og*

ungdomsforsorg den 31. marts 1973 sammenholdt med befolkningstallet varierer fra 0,13 promille (Mariager og Ry) til 3,89 promille (Århus). I Randers og Silkeborg er tallene 2,65 promille og 2,63 promille, medens amts gennemsnittet er 2,53 promille. Men gennemsnittet for amtets kommuner bortset fra Randers, Silkeborg og Århus er kun 0,77 promille.

Den foreslåede 50 pct.-refusion fra stat til kommune bøder *ikke* på sådanne forskelle, og de gældende regler om kommunal udligning og om generelle tilskud gør det endnu mindre.

Kriterierne for de generelle tilskuds fordeling er kommunernes

folketal
areal
vejnet
aldersgrupper 0-6 år
7-16 år og
over 65 år.

Der indgår ikke hensyn til, om en kommune har et større eller mindre antal beboere med sociale problemer, som lovgivningen pålægger kommunen at afhjælpe.

Det er vel rigtigt, at tilskud efter objektive kriterier kan være et incitament for en kommune til at foretage en hensigtsmæssig prioritering af opgaver, men kommunernes valgfrihed over for opgaverne eller løsningsmæssige kvalitetsniveau og deres mulighed for at „holde igen“ er overordentlig begrænset under de sociale loves imperativ — det sociale udvalg har pligt til . . . , kommunalbestyrelserne skal sørge for . . . , og beslutninger . . . kan indbringes for ankestyrelsen.

Konsekvensen af omlægningen fra en større refusionsprocent (70-75) til en lavere (50 pct.) med tilsigtet kompensation gennem bloktilskud bevirker på det sociale

*) Udeladt.